

TOKAREV TT-33

Commie Classic

Het Tokarev pistool heeft nimmer de eer en glorie gekregen die dienstpistolen als de Broniwn g High Power en de Colt M1911 hebben vergaard. Ook is er geen sprake van enige benijdenswaardige reputatie die dit Russische wapen zou hebben opgebouwd. Gastauteur Sonja Liwensovsky doet de kwestie uit de doeken en uiteraard gaat AK56 Wapenmagazine met een paar Tokarev collectiestukken naar de schietbaan.

door Sonja Liwensovsky

In de loop van de jaren 20 vonden de communisten dat het tijd werd om het tsaristische arsenaal wat te upgraden. Het leger was tot die tijd uitgerust met de 1895 Nagant revolver. Toch had het Rusland uit die tijd al ervaring opgedaan met pistolen. Russische politie en gendarmerie eenheden waren begin 1900 al bewapend met verschillende in het buitenland geproduceerde pistolen. Een groot gedeelte werd door de FN fabrieken geleverd. Dit kwam door een persoonlijk bezoek van John M. Browning aan Rusland welke in zeer hoog aanzien stond onder zijn Russische collega's. Mede hierdoor vonden enkele tienduizenden model 1900, 1903 en 1905 Browning pistolen hun weg naar Rusland.

Omdat de Russische wapenindustrie de grote vraag naar wapens niet aan kon tijdens de Eerste Wereld Oorlog werden er grote orders in het buitenland geplaatst voor geweren, pistolen en munitie. Denk hierbij aan bijvoorbeeld de Mosin-Nagant geweren gemaakt bij Remington en New England Westinghouse. Ook werden er tijdens WO1 zo'n 50.000 Colt 1911 pistolen aan de Russen geleverd.

Exit Nagant, entree Tokarev

Mede uit de ervaringen opgedaan in de loopgraven bleek dat de 1895 Nagant revolver niet voldeed. Diens munitie was te zwak om betrouwbaar een in dikke winterkleding gestoken Duitser uit te kunnen schakelen. De kleine .30 Nagant kogel kon namelijk soms blijven steken in de zware winterjas of wat de vijand daar nog meer onder droeg. Fijn voor Heinrich maar minder voor de onfortuinlijke Iwan. Mede door tegenzin om bestaande doctrines te doorbreken, begon men pas na de oorlog serieus onderzoek te doen naar een vervanger van de Nagant revolver. Het was begin jaren '20 dat ene S.A. Korovin zijn eerste pistool ontwierp dat van de 7,65 Browning patroon gebruik maakte. De autoriteiten bestudeerden dit model en bestempelden het als goed maar nog niet klaar voor productie. Het was te zwaar en te complex. In 1924 deed ontwerper S.A. Prilutskiy met zijn ontwerp een duit in het zakje. Zijn pistool verschoot eveneens de 7,65 Browning patroon.

Molens malen traag is de destijds nog jonge Sovjet Unie. Pas in juli 1928 hield de Artillerie commissie tests met de pistolen van Korovin, Prilutskiy, Walther en van diverse andere fabrikanten. De voorkeur ging uit naar het ontwerp van Prilutskiy.

Maar wel met de kanttekeningen dat zijn

ontwerp nog niet geschikt voor massa productie en dat er nog wat wat nadelen aan zijn ontwerp kleefden.

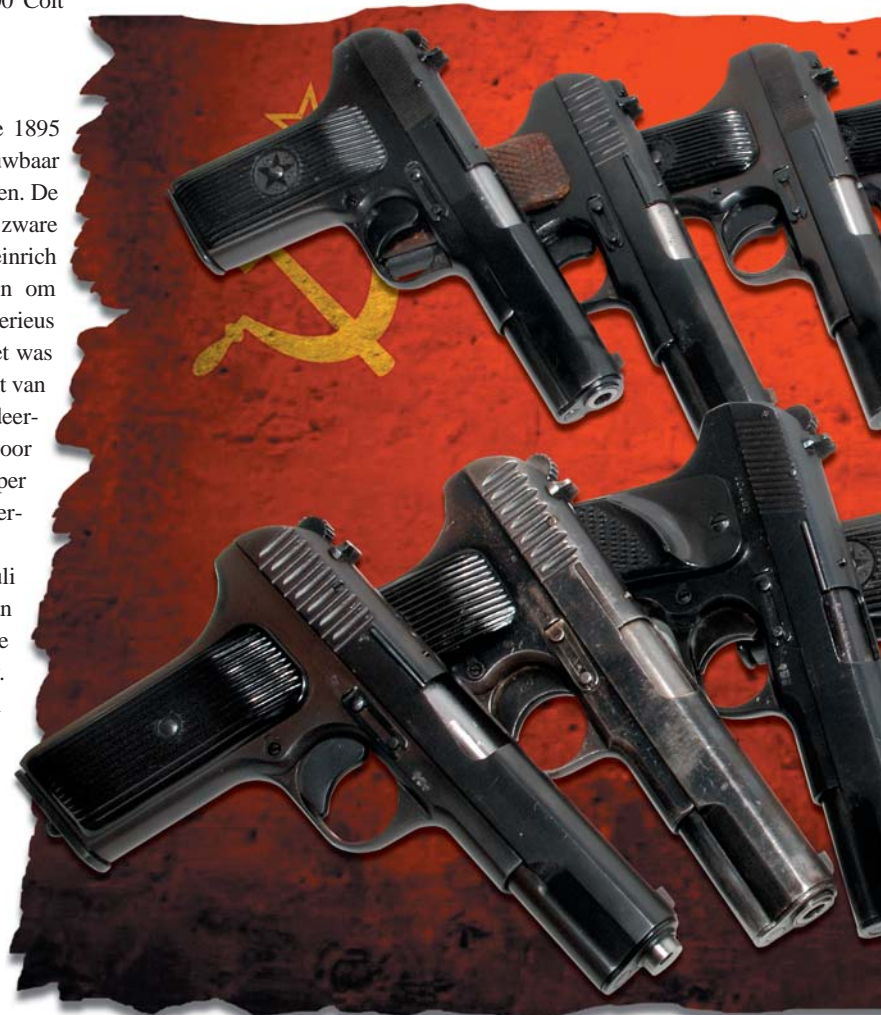
Niet veel later gaf de Artillerie commissie het advies om de pistolen aan te passen naar de 7,63 Mauser patroon. Dit omdat die tevens gebruikt zou gaan worden voor machine pistolen. Wel werd het kaliber verkleind naar 7,62mm omdat dan het bestaande machinepark van de Russische munitiefabrieken gebruikt kon blijven worden. Machines waar toch al een groot gebrek aan bestond.

Tokarev

In 1929 ontwierp Feodor V. Tokarev zijn eerste pistool. (Meer over Tokarev: zie ook AK56 Wapenmagazine #117. Red.) Het was een wapen met een vrij lange loop en een magazijn capaciteit van maar liefst 22 patronen. Het wapen was ontworpen voor gebruik tot afstanden van 700 meter!

Een kenmerkend feature van de Tokarev: de uitneembare afvuurmodule.

U raadt het al: de grootte en het gewicht van het wapen gaven reden tot bedenkingen.

In 1930 werd besloten om nieuwe tests te houden welke in januari 1931 gehouden werden. Aan deze tests deed ook Tokarev's nieuwe ontwerp mee. De beproevingswapens werden stevig aan de tand gevoeld, onder andere door deze in een kist met zand te laten vallen.

Uiteindelijk kwam Tokarev's pistool er als beste uit. Enkele weken later werden er 1000 exemplaren van besteld voor een troepenstest.

Sjoemelen, de Russische ziekte

De eerste TT-30 pistolen werden in 1933 geproduceerd en ingevoerd als de TT-30. Tula van de fabriek die de wapens ging produceren, Tokarev van de ontwerper en 30 van het ontwerpjaar. Dat laatste klopt niet helemaal maar de Russen, zeker tijdens hun Sovjet-periode

hebben er nu eenmaal een handje van de sjoemelen met data.

Al snel werden er diverse wijzigingen voorgesteld die de productie vereenvoudigden en de kostprijs van het pistool omlaag brachten. De eerste wijziging in 1934 was een aanpassing aan de loop. De vergrendelingsnokken liepen vanaf dat moment rondom door, wat het aanbrengen van deze nokken aanzienlijk versnelde en dus een goedkopere loop opleverde. Vervolgens werd in 1935 de uitneembare hamergroep onder handen genomen. Beide aanpassingen werden doorgevoerd zonder een wijziging van de type aanduiding.

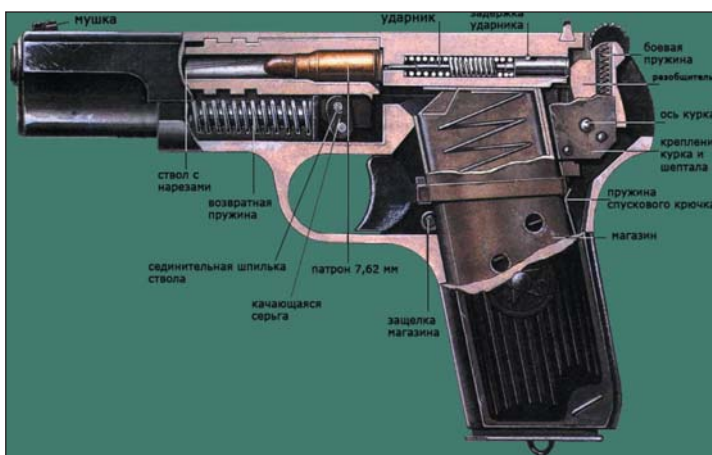
De laatste wijziging die in 1935 doorgevoerd werd was het veranderen van de kast van het wapen. In de TT-30 zit achterop het greepstuk een "toegangsluik" dat een overblijfsel is van de greepveiligheden die op de Colt 1911 en Browning 1903 zitten. Bij het uittennemen van beide pistolen is het noodzakelijk om deze veiligheid te verwijderen om het pistool

Sovjet dienstwapens van de 20e eeuw: Nagant revolver, de Tokarev TT-33 en diens opvolger, de Makarov.

De Tokarev loop maakt gebruik van de Browning stuur-schakel onder de loop en heeft twee vergrendelnokken. Eronder staan enkele 7,62 x 25 mm patronen, in het midden een exercitie patroon.

Okay, het is in het Russisch, maar het plaatje spreekt voor zich.

helemaal uit elkaar te kunnen halen. De TT-30 heeft weliswaar geen greepveiligheid maar om toch verschillende onderdelen van het trekmechanisme te kunnen (de-)monteren heeft men een opening achterop de greep aangebracht. De fabricage, passing en afwerking van zowel de opening als de klep die hem afdicht zorgden er wel voor dat het een tijdrovend en dus duur onderdeel van het ontwerp was. Bij het herzien van de TT-30 werd het aanpassen hiervan zeer wenselijk geacht. Door een paar kleine wijzigingen aan de trekker en de plaats van de trekveer werd het mogelijk om de trekker via de magazijnligplaats te verwijderen.

Deze nieuwe versie is de uiteindelijke TT-33 (dus weer gerommel met de datum van invoering!) welke verder eigenlijk ongewijzigd is gebleven tot na de 2de wereld oorlog. De laatste wijziging die na de oorlog is doorgevoerd betrof de vingergroeven op de slede. De naoorlogse modellen hebben de kleinere groeven op de slede in plaats van de afwisselende brede en smalle groeven.